

YERYÜZÜNE ÖZGÜRLÜK

Ücretsizdir! **02/12/2010 Perşembe / Sayı 8 / Haftalık**

Haydarpaşa Garı'nın, Ravza-i Mutahhara'nın, Sultanahmet'in, Anıtkabir'in; insanın yeryüzündeki kibrinin eseri olan yapıların yanması, yıkılması, havaya uçması niçin umrumuzda olsun? - CinnetModern

"Egemenliğin kayıtsız şartsız halkta" olması devlette olmasıyla eş anlama gelir. Demokrasi aslında devletin efendiler oligarşisinin köleleri üzerindeki egemenliği, gündelik yaşamdaki zulmünün bizzat kendinden kaynaklandığı gerçekliğini örtbas etmek için kurulu bir oyundur sadece.

Şiddetsizlik, müzakere ve sempati toplama arzusu da benzer bir yutuşun ifadesidir. Kitle medyası tarafından belirlenmiş bir kitleye dayanarak şekillendirilmiş eylem biçimleri bugün kriminalize edilmiş veya edilmemiş tüm sosyal hareketlerin temel sorunudur. "İktidar neredeyse direniş de oradadır"! şimdi yerini "Direniş neredeyse iktidar oraya hakimdir!"e bırakmaya yüz tutmuş görünüyor. Birileri kendilerini medya dolayısıyla efendilerimiz üzerinden konumlandırarak ilgi veya sempati toplayacağını düşünüyorsa orada kesinlikle yanılıyorlar. Artık "yaratıcı eylem" başka bir klişe haline dönüşmüştür. Yaratıcılık artık kapitalizmin tüketici kültürüyle popülerleşerek algılarda sadece uçucu bir etki yaratır. Rutine bağlamış basın açıklamaları, yürüyüşler artık kapitalzmin bant sisteminde bir aşamadır sadece. Kitle makinadaki "protesto" görevini yerine getirir. Hem öfke baskı altına alınır, devrimci duygular tatmin edilir, huzura ulaşılır, hem de sistemin kalkanı daha da kuvvetlenir.

O yüzden bu hakimiyete karşı bir şeyler yapmayı planlıyorsak eğer rutinleşen "yaratıcılıklar" peşinde koşmaktansa itici olmayı göze alarak cürretkar, rahatsız edici, hakimiyetin anını bozan, kısaca hem algıda hem de "fiziksel olarak" yıkıcı olmak gerekir. Hiçbir sosyal devrim müzakereyle ve sempatiyle kazanılamaz. Sosyal devrim egemen olanın çökmesidir ve egemen olanda bir parçamız her zaman vardır. Bu yüzden tekno-endüstriyel kapitalizmin insanın ruhunu ve bedenini kendisine kablosuz bağlantılarla zincirlediği bu çağda hiçbir sosyal yıkım ne çelik disiplinle ne de güle oynaya gerçekleşmeyecektir. Bugün HES, nükleer, termik santrallere karşı çıkan kitle "nasıl bir enerji?" ahmaklığına gömülmektense "neden enerji?"yi kendisine sormadıkça herhangi bir sosyal devrim, sosyal felakete dönüşecektir. O yüzden öyle bir yıkıma hazırlanın ki, tarihi, kültürel değer, üretim aracı vs. denen sömürü ve zulmün binlerce yıllık mabetlerinin yıkımına ve hepsinin ateşe verilmesine hazırlıklı olmalıyız...

"Tarihi eserleri, anıtları, tapınakları, sanat eserlerini, müzeleri, soyağaçlarını, bilim merkezlerini YOK EDİN" - içmihrak

- Aksu Koruma Platformu üyeleri, Borusan'ın doğa düşmanı yönünü Borusan Filarmoni Orkestrası'nın konseri öncesinde gerçekleştirdiği bir eylemle teşhir etti. Eylemciler, Borusan'ın Erzurum'un İspir İlçesi'ndeki Aksu köyü yakınlarında Borusan'ın yaptığı HES projesini protesto etti.

- 14 Kasım'ın erken saatlerinde Hayvan Hakları Milisleri (ARM) üyeleri vahşi yaşamdan koparılmış ve küçücük kafeslere tıkılmış olan 20 hindiyi özgürleştirdi. Yayınlanan bildiriye göre, "Hayvanları özgürleştirmek, zulümü engellemek ve zulümü tatbik edenleri cezalandırmak için gereken tüm araçları kullanacağız. Bushtipi suçlulara. Şükran gününüz kutlu olsun.

- İtalya'nın Rovereto şehrinde anarşistler ATM'leri tahrip ettiler ve göçmen misafirhanelerine ve sınırdışı edilmelerine karşı sloganlar yazdılar.

- Direnişlerinin 55. gününde olan TEKEL işçileri, sendika yönetimini yumurta atarak protesto etti. Sendika yönetimini istifaya çağıran TEKEL işçisi Güneş, "Mustafa Türkel öfkeli, çünkü suçlu. Bu saldırılar sadece TEKEL işçisine değil, bütün emekçilere yönelik bir saldırıdır" dedi. TEKEL işçilerinin eylemine Direnişin Ritimleri ve anarşistler de katıldılar. Direnişin Ritminin ritimleriyle yürüyüşün öncülüğünü yaptığı ve anarşistlerin de katıldığı eylemde sembolik olarak Tek Gıda İş sendika binasının önüne atmak yerine yumurtalar sendika binasına atıldı.

- "Bir düzineden fazla kişinin olduğu bir "motorlu çete" Makassar şehrindeki Pizza Hut restaurantının Pettarani şubesine molotof kokteyli attılar. Eylem sabah saat 04.30'ta gerçekleşti. Kapı ve pencereler kırıldı ve Molotoflar içeriye büyük hazar verdi. Eylemciler ön kapıya anti-kapitalist bir mesaj bıraktılar. Yaklaşan isyandan sevgiler."

- Kemerburgaz'da 2001 yılında kurulan Ekolojik Enerji Kimyasal Atık Bertaraf tesisinin bölgedeki havayı ve yeraltı sularını kirlettiğini iddia eden yaklaşık 500 kişi, tesisin önünde protesto gösterisi düzenledi. Üzerinde "Ekolojik Enerji" yazılı varilleri ateşe veren protestocular traktörler eşliğinde Kemerburgaz Meydanı'ndan tesisin önüne kadar yürüdü.

- Viyana'da on binler eğitimde yapılan kesintilere karşı yürüdü. Maliye Bakanlığı önünden Başbakanlık binasına yürüyen işçiler, öğrenciler, göçmenler, "Tasarruf paketi yerine gelecek bütçesi" istedi.

- Şükran günlerinin ilk saatlerinde, College caddesinde bulunan Wells Fargo'nun cam ve kapıları kırıldı Bu eylem Oscar Grant için yapılmıştır. Normallik sadece bozulduğunda durur. Kara Cuma, caddede alışveriş yapan insanlar bankanın camlarının kırık olduğunu görecekler. Londra'nın kız kardeşleriyle, Alfredo, Oakland halkıyla dayanışma. Omnia est communia.

Sirkler Aslında Eğlenceli Yerler Değil!

İstanbullular, 9 Eylül'den bu yana 137 yıldır sömürüyle, kölelikle ve hayvanlara uyguladığı şiddetle ayakta duran Medrano Sirki'nin sunduğu gösteriler ile kahkahaya boğuluyor, heyecanlanıyor, eğleniyor. Peki kimse sirklerde ne olup bittiğinden haberdar mı? Ateşle çevrelenmiş bir çemberden atlayan kaplan, iki ayağı üzerinde dans eden fil, üzerine süslü kıyafetler giydirilmiş ve çeşitli akrobatik hareketlerle kalabalığı eğlendiren köpekler bu hareketleri isteyerek mi yapıyor, sizce bu hayvanlar gerçekten mutlu mu? Eğitim esnasında bakıcısını öldüren ya da sirkten kaçıp cinnet geçirirmişcesine kalabalığın arasına dalarak, kendisini izlemek için gelen insanları ezip geçen filin bu davranışı niye yaptığını hiç düşündünüz mü?

Birçok insan, bu "eğlence" dünyasının toz pembe olduğunu düşünerek çocuklarını, arkadaşlarını, eşini, dostunu yanına alıp kâh eğleneceği kâh heyecanlanacağı kâh güleceği bir eğlence gösterisine gittiğini zannediyor. İki ayağı üzerinde neşeyle (!) danseden ayı, tek bir kırbaç hamlesi ile ip gibi dizilen aslanlar, bisiklete binen "insan kılığına sokulmuş" maymun doğal hayatında da tüm bunların hepsini yapmaya can atıyor mu dersiniz? Hayır, yapmıyor, yapmak isteyeceğini de düşünmüyoruz. Aksine, neden ve nasıl bu hareketleri yapıyorlar diye düşündüğümüzde ortaya iğrenç, dayanılmaz bir tablo ortaya çıkıyor. Bu yüzden sizlere, insanlara ışıl ışıl, renkli, eğlenceli bir dünya olarak pazarlanan sirklerin gerçek yüzünü anlatmak istiyoruz:

Hayvanların kullanıldığı sirkler, hiçbir zaman mutluluğun, eğlencenin sergilendiği yerler olmadı, olamayacak da. Çünkü, sirklerdeki hayvanlar, vahşi doğadan koparılarak hapsediliyor, insanların eğlendirilmesi için akılalmaz işkencelerle, dayakla, açlıkla terbiye edilerek zorla sahneye çıkarılıyor. Her anı zulümle dolu olan, zorlu bir eğitim sürecinin ardından ölene kadar ya da işe yaramayacak hale gelene kadar köleliğe mahkum edilen bu hayvanlar, parlak, albenili, ışıltılı gözüken insan kıyafetleriyle ve süslerle donatılıp eğlence sektörüne kazandırılıyor (!). Sirk sahiplerinin izni dışında hiçbir gereksinimleri karşılanmayan bu tutsak hayvanlar, doğal yaşam ortamlarına kıyasla binlerce kat dar alanlarda, asla istedikleri gibi hareket edemeyecekleri kafeslerde tutuluyor. Doğalarına hiçbir şekilde uymayan bir ortamda, çok kısıtlı temel gereksinimleri sağlanarak sadece yaşamalarına izin veriliyor. Bu mahrumiyet nedeniyle de hapsedildikleri dar kafeslerde, kendi etraflarında, sürekli dairesel dönme hareketleri, kafa sallama gibi anormal davranışlar sergiliyorlar. İstenildiği gibi eğitilmeleri için aç bırakılıyorlar; bir parça fıstık ya da meyve sayesinde, öğrendikleri hareketleri, seyirci önünde zorluk çıkarmadan, daha kolay yapmaları için. Verilen komutu uygulamamak için direnen ya da hareketleri yapmayı reddeden hayvanlar ise ekstradan dayak ve işkenceyle, açlıkla ve susuzlukla cezalandırılıyor ki yabanıl dirençleri kırılsın diye...

Eğitimlerde çivili sopa, kırbaç, elektroşok çubuğu, kanca gibi işkence aletleri kullanılarak hayvanlara "vahşi" olduklarını unutturulmaya çalışılıyor, bu iğrenç sürece ve süresiz tutsaklığa adapte olmaları için son derece acımasız muamelelere maruz bırakılıyorlar. Bir zamanlar tıpkı köle insanlar gibi "mal" statüsünde olan ve üstlerinden para kazanılan bu tutsak hayvanlar, şiddet dolu eğitimleri esnasında bile tıbbî yardımdan yoksun bırakılıyor; çünkü sirklerde kâr daha önemli. Eğitimde, gösteride ve hatta uyurken bile uğradıkları şiddetin, vücutlarında açtığı yaralar basit müdahalelerle geçiştirilerek bir sonraki gösteriye hazırlanıyorlar. Sirkler,

şehirden şehre, ülkeden ülkeye gezdikleri için bu hayvanların, suya, yiyeceğe, doğal ihtiyaçlara erişimleri de bir hayli kısıtlı durumda. Yılın büyük bir kısmını nakledilerek geçirdiklerinden kötü hava koşullarından da oldukça etkileniyorlar, ama bu, dayaksız, işkencesiz bir zaman dilimi olduğu için onlara göre bulunmaz bir fırsat belki de. Sürekli dayağa, işkenceye ve açlığa maruz bırakıldıkları ve kafes içerisinde sürekli hapsedildikleri ya da çok kısa zincirlerle bağlandıkları için daima stres ve acı içerisinde yaşamaya mahkûmdur sirk hayvanları.

Sirkler, hayvanlara yapılan zulüm, zorlama ve tutsaklık nedeniyle birer işkence merkezidir. Bu ticarethaneler, aslında eğlenceyi değil, zulmü ve işkenceyi pazarlar. Zorlamayla, işkenceyle, şiddetle eğitilen hayvanlar, zorunlu çalışma sisteminde, cinnetin eşiğinde olan toplumun kargaşasında ufalanan, yaşamayı, gülmeyi unutmuş insanları eğlendirmek için adeta "tüketilecek" mal muamelesi görür. Tutsaklıklarından ölümlerine kadar acı, işkence ve ağır stresle yaşamaya mahkûm edilen bu hayvanların insanları eğlendirmek için tüm bunlara maruz bırakılması hiçbir şekilde kabul edilemez. Bu yüzden "eğlenceli" diye reklamları yapılan sirklere halen gitmek isteyip istemediğinizi sorgulamanız gerekiyor.

Sirklerdeki tutsak hayvanlar,

- Bir zamanlar doğada özgürce ve insandan uzak, insan boyunduruğu olmadan yaşamlarını sürdüren canlılardı.

- Acıyı, eziyeti, sömürüyü insanlarla eşit düzeyde hisseder, psikolojik baskıyı ise katbekat fazla hisseder.

- İnsanları eğlendirme gibi bir ihtiyaçları olmadığı gibi insan tarafından kendilerine böyle bir vazife de yüklenemez. Sirklerdeki tutsaklık, işkence, dayak, açlık vb. durumlar kendi iradelerinin dışında ve bir çıkar uğruna onlara uygulanmaktadır.

- Gösterilerde sergiledikleri metazori hareketleri isteyerek öğrenmez.

Bu yüzden **BU ZALİM SEKTÖRE DESTEK OLMAYIN!** Hayvanlı sirklere gitmeyin. Mümkün olduğunca çevrenizdeki insanları sirk gerçeği konusunda bilgilendirin ki onlar da zulümden kazanç sağlayan bu işkencehanelerin ayakta kalmasına ve sirklerdeki bu zulmün devam ettirilmesine ortak olmasın.

YERYÜZÜNE ÖZGÜRLÜK DERNEĞİ
www.yeryuzuneozgurluk.blogspot.com

SİRKLER

Ayılar, filler, kaplanlar ve diğer hayvanlar bile isteye bisiklet sürmez, kafaları üzerinde durmaz, top üzerinde denge kurmaya çalışmaz, ateş çemberlerinden atlamazlar. Bu ve diğer numaraları istedikleri için yapmazlar; bu hareketleri yaparlar; çünkü bu hareketleri yapmazlarsa başlarına gelecek olan şeyden korkarlar.

Sirklerdeki hayvanlar için, "olumlu pekiştireç" diye bir şey yoktur- sadece farklı oranlarda ceza ve yoksun bırakılma vardır. Onları bu anlamsız ve fiziksel olarak rahatsız edici numaralar yapmaya zorlamak için eğitmenler kırbaç, sıkı tasmalar, ağızlıklar, elektrikli sopalar, kancalar ve diğer acı verici araçlar ve aletler kullanır.

Ringling Bros. Sirkinde filler bazen kanları akana dek dövülür, vurulur, kancalarla dürtülür, ve etine sivri sopa batırılırlar. Ringling fillerin ruhunu daha bu filler yavruyken ve anneleriyle beraber olmaları gerekirken, incinebilir bir durumdalarken zedelerler. Durumdan şüphe etmeyen ve sirke gitmeyi planlayan anne babalar fillerin katlanmak zorunda olduğu iplerle, kancalarla ve elektrikli sopalarla sürdürülen eğitimlerden habersizdir. İnsanın yüreğini burkan fotoğraflar Ringling Bros. Sirk eğitimcilerinin zorla yavru fillere nasıl numara yapmayı öğretildiğini ve iddia ettikleri gibi bunun bir ödül sistemi olmadığını açıkçası ortaya koyuyor.

Zulüm Dolu Eğitim

Sirkler uyguladıkları rutin istismardan paçayı kolayca kurtarıyor; çünkü hiçbir hükümet organı bu eğitim çalışmalarını takip etmiyor. Gizli video çekimleri bu eğitimler sırasında fillerin kancalarla dövülüp elektrikli sopalarla elektro şoka uğratıldığını, büyük kedilerin boyunlarına asılan ağır zincirlerle sürüklendiğini ve çubuklarla vurulduğunu, ayıların uzun sopalarla dayak yediği ve şempanzelerin ince çubuklarla tekmelenip dövüldüğünü ortaya koyuyor.

Sürekli Esaret

Sürekli seyahat etmek demek, hayvanların sürekli yük vagonlarına, romörklere ya da kamyonlara günlerce tıkılması ve hava ister aşırı soğuk ister aşırı sıcak olsun genelde yiyecek, su ve veteriner bakımı gibi temel gereksinimlerden uzak kalarak yaşaması demek. Filler, büyük kediler, ayılar ve primatlar yemek yiyip su içtikleri, uyudukları, dışkıladıkları ve idrar yaptığı, hepsini de aynı yerde yaptığı sıkış tıkış ve pislik dolu kafeslere tıkılırlar.

Ringling Bros. ve Barnum & Barnum Sirki iki ünitesinin sirk her sene 11 ay boyunca ülkeyi gezerken 25 bin milden fazla yol yapmasıyla övünüp duruyor. Ringling'in kendi belgeleri ortalama olarak fillerin 26 saatten fazla bir süre zincire vurulduğunu ve bazen de 60 -100 saat arasında sürekli zincire bağlı yaşadığını ortaya koyuyor. Kaplanlar ve aslanlar genellikle hayvanların sağa sola hareket etmesine bile fazla izin vermeyen ve sıklıkla iki büyük kedini tek bir kafeste bulunduğu kafeslerde yaşayıp orada seyahat ediyorlar. 2004 yılı Temmuz ayında Ringling'le seyahat eden Clyde adında genç bir aslan sirk Mojave çölünden geçerken, sıcaklık en az 100 fahrenheita ulaştığında doğru dürüst havalandırılmayan vagonda öldü. Clyde susuzluktan ve sıcak çarpmasından öldü. Önceden Ringling'de çalıştırılan iki kaplan da çok aşırı sıcak vagonlardan kaçmaya çalışırken yaralanmıştı.

Senelerce dövülmekten, kancalardan, zincirlerden bezen bazı filler birden kendilerini kaybediyorlar. Bir fil eğitimcisinin fiziksel baskınlığına karşı isyan ettiğinde eğitimciler halkı korumayı bırakın kendilerini bile koruyamıyorlar.

1994'te Tyke adında bir fil Honolulu sokaklarında korku içerisinde kaçarken kendi eğitmenini ve 12 seyirciyi öldürdü, ardından öldürüldü, en az 100 kere tüfekle vuruldu. 1992'de Büyük Amerikan Sirki'nden üzerinde 5 çocukla kaçan Janet adındaki fil Memur Blayne Doyle tarafından vurularak öldürüldü.

2000 yılından beri meydana gelen 35'den fazla tehlikeli vakada filler sirklerden kaçtı, sokaklarda çılgına dönmüş gibi koştu, binalara girdi, insanlara saldırdı, bakıcılarını yaraladı ya da öldürdüler.

Fillerin sebep olduğu bu kargaşanın tehlikelerini Kongre önünde anlatan Doyle şöyle konuştu: " ne yazık ki öğrendiğim kadarıyla bir fil kontrolden çıktığında artık hiçbir şey yapılamaz. Önlenebilir ya da önceden kestirilebilir bir kaza değil. Yapılabilecek tek şey-ki bu bile halk için tehlikeli- bir sürü polisi buraya toplayıp fili vurmak".

Çeviri : Cem Ceboğlu

- PKK'nin 32. yıldönümü nedeniyle Kürdistan'da ve bir çok şehirde esnaf kepenk açmazken, ilçe merkezlerinde polisle göstericiler arasında çatışmalar çıktı.

- Diyarbakır Kayapınar ilçesi Huzurevleri semtinde HSBC Bankası üzerinde bomba düzeneği olan bir şahıs tarafından soyuldu. Bankayı soyan ve 28-30 yaşlarında olan şahıs için Diyarbakır polisi alarma geçti.

- 500 Belçikalı tutsak Şubat 2010'dan bu yana Hollanda'daki Tilburg cezaevinde tutuluyor. Adalet Bakanı De Clerck 150 tutsağı daha sınırdışı etmeye karar verdi. Tutsakların çoğu sınırdışı edilmeyi istemiyor. Bu yüzden hapishanenin bir bölümünde kalan bir tutsak hücresini ve kendisini ateşe verdi. Bunun üzerinde hapishanede isyan çıktı.

- Belçika'nın en tehlikeli suçlusu olarak bilinen Ashraf Sekkaki filmlere taş çıkaracak bir planla Fas'ta hapisten yeniden kaçtı. Bunun üzerine hapishanelerin üzerinde uçuşlar yasaklandı.

- 21 Kasım öğleden sonra Bologna'daki göçme misafirhanesinde göçmenlerle dayanışmak için bir eylem gerçekleştirildi. Gardiyanlar ve polis göçmenlerle eylemciler arasındaki iletişimi engellemek için yangın musluklarıyla göçmenlere tazyikli su fırlattı. Slogan atan eylemciler seslerini dışarıdaki eylemcilere duyurmaya çalıştı.

- Şükran günlerinin ilk saatlerinde, College caddesinde bulunan Wells Fargo'nun cam ve kapıları kırıldı Bu eylem Oscar Grant için yapılmıştır. Normallik sadece bozulduğunda durur. Kara Cuma, caddede alışveriş yapan insanlar bankanın camlarının kırık olduğunu görecekler. Londra'nın kız kardeşleriyle, Alfredo, Oakland halkıyla dayanışma. Omnia est communia.

- Çin'in Guizhou kentinde bir grup orta okul öğrencisi (15-18 yaşlarında) okul kafeteryasını altüst etti, camları ve masaları kırdı, çöp kutularını devirdi. Çıkan ayaklanmanın sebeninin kafeterya fiyatlarının özel bir şirkete verildikten sonra artmasıyla bağlantılandırılıyor. Ayrıca Komünist Parti'nin 60. yıldönümü dolayısıyla öğrencilerin yaz tatilini bırakıp törenlere katılmak zorunda olmaları da bir öfke patlamasına neden oldu.

- Okmeydanı'nda yüzleri maskeli 25-30 kişilik bir grup, yolda lastik yaktıktan sonra Bağımsız Türkiye Partisi (BTP) İlçe binasının yanındaki kadın kuaförünün kepenklerine "Faşist BTP Okmeydanı'ndan Defol Cephe" yazılı pankart astı.

- Pendik'te, bir fabrikanın bekçisini etkisiz hale getiren 4 kişi, kasayı alarak kayıplara karıştı.

Devrimci örgüt Ateş Hücreleri İttifakı gerillaları, aynı olayla suçlanan devrimciler ve bireyler için dayanışma çağrısıdır. (Dava, 17 Ocak)

Eylemimizin bir diğer sebebi, hani şu elçiliklere ve Avrupalı liderlere gönderilen yanıcı paketler, uluslar arası çağrı yapabilmemiz içindi.

Bu nedenle yeryüzünün bütün eylem ve boylamlarına, Avrupa'dan Latin Amerika'ya, devrimci savaşımızı güçlendirme çağrısı yapıyoruz. Enternasyonal olarak örgütleniyor ve düşmanı hedef alıyoruz. Yıkıcı hareketlerin sokakları dolduruşunu ve gerilla gruplarının yeniden ve yeniden saldırışını görmek konusunda sabırsızız. Hepsi kilidi açmak ve masaya tabu ve fetişleştirme olmadan gitmek anlamına geliyor. Mitinglerde polislerin kafalarını eziyoruz, bankalar soyuluyor ve ateşe veriliyor, bombalar hükümet binalarını havaya uçuruyor, silahlar politikacıları, gazetecileri, hukukçuları ve bu dünyanın bütün koruyucularını cezalandırıyor.

Bu yolla, adım adım, dâhili iç düşman onlar için daha tehlikeli bir hale geliyor. Aynı zamanda dayanışma, o ki devrimci güçlerin en güçlü ve güvenilir silahlarından biri, daha güçlü ve koordineli bir çığlığı mümkün kılıyor. Belçika'da bir protestodaki toplu tutuklamalara misilleme olarak Yunanistan'da bombalar kuracağız ve Şili'de bir devrimci grup tutsak edildiğinde, Arjantin yoldaşların saldırılarıyla moloz içinde kalmalı. Bizim için şehit gerillalar ve tutuklamalar bir ara verme meselesi değildir, tersine, bunlar devrimci süreçleri kızıştıran güdümleyici güçler oluyorlar. Bundan dolayı Dayanışma'nın, reformun insancıl bir protestosundan çok silahlı bir inat olması gerektiğine inanıyoruz.

17 Ocak 2011'de Atina'da devrimci örgütümüzün davası görülecek. Bu davada bazı onurlu üyelerimiz, bazı devrimciler ve suçlananlarla ilişkileri yüzünden bazı anarşistler yargılanacak. Kendimizi hukuksal otoritelerin limitleri dışında tanımladığımız için mahkemede konuşmanın bir değeri yok. Esas olan, suçlanan ve bu davadan cezaevinde yatan yoldaşlarımızla dayanışmanın agresif bir ifadesini göstermektir. Bizim için, polis tarafından zinciri bırakılan insan avına ve iki arkadaşımızın son tutuklamalarına rağmen, hiçbir şey eylemimizin sürekliliğini ve evrimci seyrini durduramaz.

Savaşı sonuna kadar ilerletmek konusundaki kararımızla, Yunanistan, Avrupa, Şili, Arjantin, Meksika ve bütün dünyaya, yoldaşlara ve gerilla gruplarına, hukuksal ve Yunan otoritelere saldırı sinyali vermeleri çağreısı yapıyoruz; tabii aynı zamanda yeni şehir gerillası savaşının rehinelerine bir dayanışma selamı. Hadi bu davayı, Devrimci Savaş'ta eylemin bir başka sebebi haline getirelim!

Ateş Hücreleri İttifakı

- Edirne'nin 88'inci kurtuluş yıl dönümü için düzenlenen geçit törenine katılan avcılar, avladıkları tavşan, domuz, tilki ve kuşları ellerinde salladılar ve arabalarının üzerine astılar. Bu zalimce şovun ardından gelen tepkilerin zevk için yapılan Avlanmalara karşı eylemlerin geleceğinden eminiz. Av sabotajları, avcılığa, avcılara ve avcılar derneklerine yönelik doğrudan eylemler bu zulüme karşı verilecek yanıttır.

- Rio de Janeiro, Favelalara (gecekondulara) yapılan polis baskınlarında çıkan çatışmalarda en az 35 kişi öldü.

- Cumartesi Anneleri, 296. haftada binlerce kilometre uzakta aynı acıları yaşayan Plaza De Mayo Annesi Terosita Gera'yı konuk etti. Bu hafta, 1996'da kaybedilen Hakkı Kaya'nın dosyası açıklandı. Yazarlar Derneği Başkanı Babaoğlu, Hakkı Kaya'nın Recep Tayyip Erdoğan'ın RP'li olduğu ve Refah Partisi'nin hükümet olduğu dönemde kaybedildiğini söyledi.

- Salı gecesi, yaklaşık 2,500-3,000 anarşist devlet terörüne karşı tutuklu yoldaşlarla dayanışmak için yürüyüş gerçekleştirdi. Polis yürüyüş güzergahındaki yolun iki kanadında da kordon oluşturdu. Polisin göstericilerle yoldan geçenleri ayırmak ve yürüyüşe katılımı engellemek için böyle bir taktiğe başvurduğu aşikar. Gösterinin sonunda, Atina üniversitesindeki Propylea dışında, polisle itiş kakış yaşandı. Bir sonraki eylem 11 Aralık'ta Atina'nın merkezinde olacak. 6 Aralık'ta Alexis'in ölümünün yıldönümünde sonraki genel grevin 15. gününde gerçekleşecek.

- Kapitalist krizin faturasının 'kemer sıkma' programlarıyla emekçilere ödetilmek istendiği İrlanda'da binlerce kişi IMF ve AB patentli saldırı paketine karşı alanlara çıktı. Polis anarşist gruplara karşı yoğun önemler aldı.

- 40'a yakın Kürt genci İHD Urfa binasında basın açıklaması yaptı, askere gitmeyip, 'vicdani ret' hakkını kullanacaklarını belirtti.

- Asheville (ABD), McDowell caddesi üzerinde bulunan Islah Müdürlüğü: Toplum Islah Bölümü binasına saldırıldı. 6 araç kullanılamaz hale getirildi. Tekerlekler kesildi ve araçların camları aşındırıcı asit atıldı. Duvarlara "Hapishanelere Ateş" ve çember "A" yazılamaları yapıldı.

- San Francisco'da anarşistler, geçen hafta Yunanistan'da IMF karşıtı eylemlerde polisin eylemcilere yönelik sert tutumunu ve saldırılar sonucu ABD'li bir anarşisti yaralamasına karşı uluslararası bir dayanışma eylemi düzenlediler. Bu eylem Yunanistan'da polis şiddetine maruz kalan yoldaşların yanında ABD polisi tarafından katledilen Oakland'da Oscar Grant ve Derrick Jones, Tenderloin'de Michael Lee'nin ve sayısız bir çok insanın anısına düzenlenmiştir.

- Gaziosmanpaşa'da çevik kuvvet polisine, otomobille olay yerinden geçmekte olan bir grup ses bombasıyla saldırı düzenledi.

- Rusyalı kavramsal sanat grubu, Voina ("Savaş") üyeleri gerçekleştirdikleri bir performans nedeniyle gözaltına alındılar. Son eylemlerinin sonucunda "ağırlaştırılmış holiganlık"tan 7 yıl hapis cezasıyla karşı karşıyalar. ünlü ele geçmez protest sanat grubu Voina üyeleri 15 KAsım'da Moskova'da avlanarak gözaltına alınmışlardı. Voina herhangi bir resmi kurumla ve ticari sanat kurumlarıyla işbirliği yapmayı reddediyorlardı ve eğlenceli devlet ve polis karşıtı eylemleriyle tanınıyorlardı. Grubun üyeleri Khimki ormanının savunmasında ve Khimki aktivistlerinin tutuklanmalarına karşı eylemlerde önemli bir rolü üstlenmişlerdi.

- İsviçre'de ırkçı yasaların halk oylamasından geçmesinin ardından kaynıyor. Her geçen gün yabancı düşmanlığının, ırkçılığın ve muhaliflere yönelik baskı dalgasını daha da arttıran Avrupa devletlerinin başını çeken İsviçre'de ırkçı yasaların geçmesi bir çok anarşisti, devrimciyi ve muhalif kesimi huzursuz ediyor. Anarşistler, anti-faşistler ve solcu gruplar bu duruma karşı heryerde eylemler düzenlemeye başladılar. Daha referandumun ertesi akşamı Otonom Okullarına yapılan baskında 5 kişi gözaltına alındı. Polis referandum sonrasında sokaklara dökülen binlerce anti-faşisti ve anarşisti plastik mermi ve gaz bombalarıyla dağıtmaya çalıştı. Çatışmalar 3 saat boyunca sürdü. Bern'de yapılan etlemlerde UBS bankasının camları kırıldı. Irkçı parti üyelerinin kaldığı otellere saldırıldı, ırkçı partinin afiş ve propaganda araçları tahrip edildi.

- Çin'in Guizhou kentinde bir grup orta okul öğrencisi (15-18 yaşlarında) okul kafeteryasını altüst etti, camları ve masaları kırdı, çöp kutularını devirdi. Çıkan ayaklanmanın sebeninin kafeterya fiyatlarının özel bir şirkete verildikten sonra artmasıyla bağlantılandırılıyor. Ayrıca Komünist Parti'nin 60. yıldönümü dolayısıyla öğrencilerin yaz tatilini bırakıp törenlere katılmak zorunda olmaları da bir öfke patlamasına neden oldu.

- Makassar'da (Endonezya) Pizza Hut'a yapılan molotof kokteylli saldırıdan bir gün sonra Makassar polisine de bir grup molotof kokteylli sldırıda bulunuldu. Saldırıda her hangibir tutuklanma olmadı.

- Latin Amerika çapında Yerli Halklar, yerli topraklar üzerinde ulusötesi şirketler tarafından gerçekleştirilen büyük ölçekli yeryüzü madenciliğinin sonlandırılması talebiyle ortak bir deklerasyon yayınladılar.

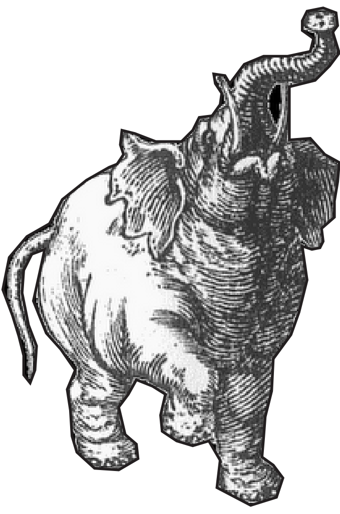

Selam herkese,

Aramızdan birileri bir dergi çıkardığında, bir mekan açtığında ya da bir eylem yaptığında eğer yapan edenlerin çok yakınında değilsek, kimler yaptı diye merak ederiz. Bir dergi çıkaracağız. Anarşist bir dergi ama bir grup dergisi değil. Aksilik olmazsa adı 'efkAr ' olacak. Dergi bürosu falan derken, bir mekan açmış olarak bulduk kendimizi. Dergiden bağımsız olacak olan bu anarşist mekan, antioteriterlerin ve antimilitaristlerin de kullanımına açık bir yer olacak; Anarşist Fikir Kulübü.

4 Aralık Cumartesi akşamı Saat 19.00'da girizgah partisi yapıyoruz.

Adres:
Feridiye Caddesi No: 21
Fidan Apt. Kat:1 Taksim

ANARŞİST YOLDAŞ JEAN WEIR İLE RÖPORTAJ

Fil Yayınları - Elephant Editions

"Fil Yayınları'ndan anarşist yoldaş Jean Weir'a zevkle aşağıdaki birkaç soruyu yönelttik. Jean çevirmen ve yayıncı, aynı zamanda uzun zamandır sokaklardaki anarşist eylemlere de katılmakta. Jean neşeliliği ve açık kalpliliğiyle, duygu ve yaşamla dopdolu, yorulmaz ve güçlü bir karakter."

1- Şimdi, nasıl oldu da kendinizi 19 Eylül 1994'te, dört diğer anarşistle (Antonio Budini, Christos Stratigopulos, Eva Tziutzia ve Carlo Tesseri) birlikte tutuklanmış ve ve İtalya Roveroto'daki (Serravalle) yerel bir bankanın silahlı soygunuyla suçlanıyor buldunuz? Hayatın bu olayı başlatan duruma nasıl evrilmişti?

Jean – 19 Eylül, 1994'te kendimi nasıl tutuklu bulmuştum?... Aslına bakarsan, cidden "mükemmel bir suç" değildi... Bölgedeki yaşayanlardan bir çift, bazı adamların bir çitten Chizzola dağları ormanına atladığını görmüştü; ardından büyük bir "insan avı" başlamıştı, ve birkaç saat içinde herkesin etrafı sarılmıştı. Ama sanırım sen bunu sormak istemedin. Öncesinde, hayatımın zaman içinde nasıl bu ana gelmiş olduğunu sordun. Hayatımdaki bir çeşit doruk noktası anlamına gelmiş olan bu olaya dair cevap vermeye çalışacağım. Aslında böyle değil. Eğer olan bitenler daha farklı olsaydı ve yakalanmasaydık, hiç kimse bu olay hakkında hiç bir şey bilmeyebilirdi. Sadece, birkaç anarşist yoldaşın "yaşamlarındaki bir gün" olarak kalabilirdi. Hepimizden çalınmış olanların bir kısmını anarşistlerin geri almasında olağanüstü bir şey olmadığını düşünüyorum – tüm diğer mülksüzler gibi hayatta kalma sorunuyla yüzleşmek zorundayız ve dahası, sadece hayatta kalmak istemiyorduk aynı zamanda yoksulluk sınırlarının ötesine geçerek gerçelikte eyleme geçmek istiyorduk. Bazı yoldaşlar tüm ezilenlerin birlikte harekete geçeceği büyük muhteşem günde el koymanın kitlesel bir eylem olacağını düşünüyor, diğerleri ise bunun olmasını sonsuza kadar beklemeye istekli değil, ya da tüm yaşamlarını sömürülerek ve aynı zamanda da başkalarının sömürüsüne katılarak geçirmek istemiyorlar. Geçmişe dönüp bakınca, sıradışı olan şey herşeyi birlikte tartışabilecek yoldaşların olması ve sonunda da muhtemelen birlikte hareket edebilmekti. O zamanlarda bunun normal olmasına rağmen, sıradışı dedim. Bu, informel anarşist hareketin içinde olma boyutuyla ortak bir mücadelenin meyvesi olarak -gösteriler, toplantılar, tartışmalar, eylemler vs.-, karşılıklı olarak birbirimizi (ve kendimizi) tanımamızı derinleştirdi. Yoldaşlar arasındaki ilişkiler derinleşti, birisi bir diğeri hakkında gerçek bilgilere sahip oldu, sadece başarılarımızı değil aynı zamanda bireyler olarak tepki verdiğimiz yolu, dayanıklılıklarımızı ve zayıflıklarımızı da. Buradan birbirini tanıyan ve birbirine güvenen yoldaşların, bazı sorgulamaları daha derinleştirmesi ve mücadeleyi daha ileriye taşımak için denemeye karar vermesi, ve her türlü alanda yeni ihtimalleri ortaya çıkarmasının doğal olduğunu düşünüyorum. Anarşistler için hiyerarşinin yokluğu aynı zamanda eylemle de ilgili bir şey. Özgürlüğe doğru gerçek bir heyecanın yaşama geçirilmesi boyutunda devam ettirildiğinde, her türlü eylemin doğrulanması tüm diğerlerinin varoluşuna bağlı.

2 – Medya ve İtalyan Devleti mahkeme boyunca kendilerini çılgınlık gösterisine sürükledi, fakat diğer anarşistlerin dayanışması, yasal süreç sırasındaki başkaldırılar ve cezaevi sürecindeki deneyimlerin nasıldı?

Aslında, olanlar iki mahkemede gerçekleşti, ... hayır hayır üç. İlk önce araştırılan soygun için bir mahkeme vardı, daha sonrasında bölgedeki diğer iki soygunla suçlandık, ve "Marini Yargılamaları" kepazeliğine öncülük eden "pentita"nın (pişman terörist'in) ortaya çıkması sırasında (aylar boyunca süren) ikincisine yol açtı. Serravalle (Rovereto yakınlarındaki) soygununu takiben yerel medya çıldırmıştı: "terörist korkusu" yaratan medya salatasının tüm meyveleri ortadaydı: yabancılar, anarşistler, silahlar, soygun, ve diğerleri... Ama bu daha sonrasında ulusal düzeyde gerçekleşecek olanlarla karşılaştırıldığında hiçbirşeydi.

Rovereto ve bölgedeki anarşistlerin tepkileri çok çabuk ve kayıtsız şartsızdı. O zamanlardaki dayanışmaları tutkulu ve aynı zamanda da eğlenceliydi. Tutuklanan yoldaşların kimliklerine sahip çıktılar, açıkça bankaların yaptıklarını suçlayarak posterler, el ilanları, gösteriler ve herkese açık toplantılarla banka soymanın doğruluğunu ve anarşist kimliklerimizi savundular. Tutuklanmamızdan kısa süre sonra, on beş günde bir yayınlanan "Canenero" doğdu. Çeşitli nedenlerden dolayı tutuklanmamızın yayına daha erken başlamasında bir hızlandırıcı olduğunu söylemem adil olur, ama yine de daha sonraki bir vakitte de yayına başlayabilirdi. Hevesle beklenen sayfaları ve bana çok yakın olan yoldaşların gece gündüz yayınlamak için çalışmaları, cezaevindeki ilk süreci aydınlatan parlak bir ışıktı. Hepsini kağıda dökmek zor, ama bir sürü başka şey de oldu. Mahkemeler için tüm italya'dan anarşistlerin gelmesinden tutun, her mahkeme salonunun her zaman dolu olması ve bazen herkesin girebileceğinden çok daha fazla yoldaşın varlığı da, bunlardan bazıları.

Kocaman "Baci"(öpücükler) ve daire içine alınmış "A"nın, mahkeme salonuna girmeleri izin verilmeyenlerce işgal edilen karşı binanın mahkeme salonuna yukardan bakan penceresine rujla yazılması, ve oradan aşağıya selamlarını göndermelerini hatırlıyorum... Bölgedeki 150'den fazla para çekme makinasına yapıştırıcı sürülerek sabote edilmesine dair haberler, bankalardan birinin zararlar için davadan vazgeçmesine yol açmıştı... Duruşmalardan biri, doğum günümle çakıştığında mahkeme salonunda doğum günümü kutlayan pankartın açılması...

Duruşmalardan biri kasabanın mahkemesinde olduğunda, işaret fişeklerini ve havai fişekleri Trento Cezaevi'ne doğru fırlatmışlardı, birkaç yoldaş bu yüzden bölgeden sürgün edildiler. Özellikle kadınlar bölümü berbat bir çöplük olan, Vicenza Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde tutulduğumda, Yeni Yıl'da yoldaşlar bir otobüs kiralamışlardı ve işaret fişekleri, pankartlar ve boya bombalarıyla doğaçlama gösteri yapmışlardı, bu eylem hiç risksiz değildi, çünkü Vicenza Amerikan NATO Askeri Üssü'ne oldukça yakındaydı. Cezaevinden çıktığımda, kutlamadan sonra herkesin iyi vakit geçirdiğini ve gecenin ilerleyen saatlerinde dağlarda bir yerlere partiye gittiğini öğrendim. Ertesi gün Kadınlar Bölümü Havalandırma'sında bir polis helikopteri görünmüştü, ve Milano'daki Opera Cezaevi'ne transfer edilene dek orada kalmıştı.

Bu sevgi ve dayanışma gösterileri, "hapishane yönetimine mektup" yazarak ya da başka şekillerde, kendimi sevdirmeme gerek olan şeyleri hiç yapmadan, o iğrenç yeri başımdan savmak için birer katkıydı.

Bunlar, cezaevinin ilk sürecinde aklımda kalan bazı anlardan birkaçı. Sonrasında, hepimizin üye olduğu uydurulan silahlı bir çetenin "tövbekar" "eski-militan"ının bulunması geldi, bir çok yoldaş tutuklandı ya da mücadeleye devam etmek için gizlendiler. Onun dışında bir çok yoldaşın yoğun bir şekilde anlaşmak ve ne yapılacağına karar vermek için tartıştığını biliyorum, ama bu sürece dair öncekini bildiğim kadar bilgi sahibi değilim.

Sorularınızı okumak, beni çok uzak olmayan o zamanlara geri götürdü, ve dayanışmayı hatırlamak uçsuz bucaksız bir sıcaklıkla içimi sardı. İnanılmazdı. Sadece benzer anları yaşamış birisi söylediklerimi anlayabilir, ve görebildiğiniz gibi de, anlattığım herşey yoldaşların gün ve gün yıllar boyunca yaptıklarının ufacık bir parçası olsa bile , bu sorunun cevabını birkaç satıra sığdıramam. Avukatları bul-

mada hemen kurulan anarşist savunma komitesi, çabucak zehir gibi aktif oldu, konserlerden gelen dayanışmaların koordinasyonunu organize etti vs... Ve anarşist hareketin büyük bir kesimine yönelik geliştirilmekte olan kompleks/çok boyutlu baskıcı saldırıyla ilgili, tüm gelişmelere dair dışarıya düzenli haberler gönderiyordu...

Banka havaleleri yapmış olan yoldaş, Cumhuriyet Savcısı ve Carabinieri (Ç.n: İtalya Ulusal Jandarma Teşkilatı -ordudan bağımsız) özel kuvvetleri tarafından, hayali gizli örgütün mali sorumlusu olmakla suçlandı ve hakkında tutuklama emri çıkartıldı. Torino'daki "Radio Blackout – Radyo Kararma"ya polislerin kendi aralarındaki bir yazışma notunu gönderdiğinden ötürü, bir yoldaş komitenin aktivitelerini taciz ettiğinden kalpazanlıkla suçlandı. Her ikisi de sonrasında suçsuz bulundu ya da suçlamalar düştü. Türlü baskıcı aşamalar sürecinde binlerce poster basıldı, tüm şehir ve büyük kasabalarda, aynı zamanda -dayanışmalarını göstermek isteyen anarşistlerin olduğu- küçük kasabalarda da korsan afişlemeler yapıldı.

Birkaç yoldaşın sorgulamada açık sözlü olmaları, üzerine birkaç şey söylenmesi gereken "suçüstü yakalamaya" yol açtı, olaylar birçok ömür boyu hapis cezası istemi de içeren, 60 kadar anarşistin gizli örgüte üye olmasıyla, devlete karşı ayaklanmayla, ve diğer şeylerle suçlanmasına evrildi. Herşey, R.O.S (Reparto Operazioni Speciali / Özel Operasyonlar Timi) tarafından genç ve kolay etkilenebilir olmasından korkutularak polis ve yargıyla işbirliği yapabilme potansiyeli olması gibi nedenlerle, daha önce birlikte tutuklandığım, Carlo'nun 20 yaşındaki eski kız arkadaşının seçilmesine ve "itiraflarına" dayandırılmıştı. "Çete"nin "eski üyesi" olduğunu, ve Trento'daki soygunlardan birine katıldığını söyledi. Hikayenin doğuşu oldukça absürt ve adeta gülünebilirdi, ama iş oldukça ciddiye binmeye başladı – tüm İtalya'dayüzlerce baskın yapılıyordu ve bir çok yoldaş cezaevini boyladı, bazıları açlık grevine girdi ve bırakıldılar. Anarşistlere yönelik bu komploya yönelik büyük çaplı kınamalar şimdi ana haber öğesine dönüşmüştü: sonsuz toplantılar, basına saldırılar, "Marini Yargılamaları"nın ilk gününde metro istasyonunun girişlerinin yapıştırılması, gösteriler, gezici sergiler, vs vs... Tutuklanmalar öncesine ve tutuklamalara dair, anarşist yöntemlerin topyekün çarpıtılması vardı, ve tüm ülke genelinde bunu teşhir eden onbinlerce broşür ve el ilanı basıldı ve dağıtıldı. Bir çok eylem yapıldı, şimdi broşürler ve afişler ulusal düzeyde hazırlanıyordu, tüm ülkeden gruplarla ve bireylerle sayısız toplantılarda bu eylemleri takip ediyordu. Özgür radyolarda düzenli müdahaleler vardı. Ayrıca Almanya, Yunanistan ve İspanya'da da dayanışma eylemleri yapıldı. Alman bir yoldaş, çok dilli bir gazete çıkardı ve birçok İtalyanca metnin çevirisini yaptı -baskı, organize olan toplantılar ve yardımlarla ilgili değil, teorik metinler. Ayrıca cezaevinde olduğum yıllardaki süreçte, bir çok anlamda bana çok yakın olan bir kadındı. Aynı zamanda İngiltere'nin de olduğu bir çok ülkeden, mektuplar, telgraflar, kartlar, iyi dileklerini ifade eden mesajlar, tutku, canlılık ve dayanışma gördüm.

3 – Cezaevi'ndeki deneyiminden, koşullardan, isyan için imkanlardan ve diğer şeylerden bahsedebilirmisin? Diğer tutsaklarla ilişkilerin nasıldı?

Kocaman başka bir hikaye... Neresinden başlasam ki...? Tamam, başlangıç olarak, o yıllar boyunca 1 değil 7 cezaevindeydim, Trento'daki mahkemenin çarpıtılmış rotasını işletmesi gibi, zamanımın çoğunu geçirdiğim Milano ve Trentina arasında, minibüste kelepçeli bir yerden bir yere götürülürken, gözlerimi kısarak metal pencerelerin deliklerinden dağların ya da çiçek açmış meyve bahçelerinin bir anlık görüntüsünü yakalamaya çalışıyordum. Bu hapishanelerin her birindeki koşullar açıkça çok özel ve muazzam bir şekilde farklıydı. Ama tüm kadın hapishanelerine özel bazı ayrıcalıklı faktörler vardı -eğitimsel ya da eğlendirici ihtiyaçlar anlamında erkeklerinkinden çok daha küçük, ve genellikle çok daha az imkanları var, bazen hiç yok.

İlk darbe vuran ve sinirlendiren şey, yalnızdım, yani bir çok zaman aynıwww hücreyi paylaştığım yoldaşlarımdan ayrılmıştım, ki aynı hücrede kaldığımızda bolca konuşma, gülme ve genel olarak, koşullarla birlikte yüzleşme şansımız vardı. Eva ve beni ayırdılar, ve ne güzel ki tutuklanmamızdan bir ay, ya da daha sonra, Eva bırakıldı. Daha önce de benzer şeyleri yaşamıştım, bu yüzden de özünü biliyordum ve gücümü topladım. Ayrıntılı olarak anlattığım dışarıdan dayanışma bu dayanıklılığımı besledi, ama içinde yaşadığın ve etrafında devam eden, kendi yoldaşlarınla tartışmak isteyeceğin bir çok şey vardı, ve bu imkansızdı. Yani, cezaevinde en önemsiz şeylerle ilgili olarak bile, ya da herşey epeyce çok önemsiz olduğunda, işte o zaman boğucu olabiliyor. Birisinin düşünceleri gerçeklikte eyleme geçebilecek (ya da muhtemelen her halükarda ona sahip olduklarında) katı bir kapasiteye benzer gibi göründüğünde bile, herkesçe bilinen "kelebeğin kanadı"nın herhangi bir zaman demir bir bumerang gibi çırpışından yansımalar gibi.

Basitçe hayatta kalmak, birisinin bireyselliğini muhafaza etmek ve moralini -ve kafasını- yüksek tutmanın kendisinin, insanları bastırmak ve aşağılamak için incelikli bir şekilde tasarlanmış bir kurumun şartlarında, bir direniş biçimi olduğunu düşünüyorum. İşler, yetmişlerde ve seksenlerde İtalya'da binlerce yoldaşın cezaevinde olduğu, sıklıkla özel yapılmış maksimum güvenlikli cezaevlerinde tutulduğu koşullarla karşılaştırıldığında çok farklıydı. İsyan, bir süreklilik: birçok Marksist-Leninist liderin başladığı değişmesinin neredeyse onun yerine, reformist yerleşimlerinden önce dışarıdaki mücadelenin bir devamı ve bir gereklilikti.

Bugün, özellikle bir kadınsan, bir sürü farklı nedenlerden dolayı içeride olanlardan sayı olarak çok az olabilirsin (ıslah etmek için – anarşistler kendilerini politik tutuklular olarak tanımlamıyorlar, ve eğer "politik" koğuşlara düşerlerse bu devletin diğer tutsaklara "bulaşmalarını" önlemek için yerleştirmesinden dolayı). Bununla birlikte, Rovereto'dan başlayarak tutulduğum bazı küçük cezaevlerinde, imkanların el verdiği kadar diğer tutsaklardan ayrı tutuldum. Gardiyanlar benim postama gelen bildirileri görmeye alışık değildi ve onlardan bazılarıyla konuşmam üzerine elleri titreyebilirdi, ve oradan mümkün olduğunca çabuk başka bir yere gönderildim. Trento Cezaevi'ne dair hatırladığım tek şey, bir akşam bir deprem olmuştu ve sonraki bir saat ya da uykuya dalana kadar, başka bir sarsıntı olursa ne yapacağıma karar vermeye çalışmaktı. Bu gibi olayların hepsinin mutlu bir sonu yok. 1986'da Turin'deki Le Vallette Cezaevi'nde aniden çıkan yangından ötürü 8 tutsak (ve iki kadın gardiyan) tuzağa düşerek öldürüldü. New Orleans'taki tutsaklara dair de, dehşetle kan dondurucu olsa da, birkaç söz de olsa değinmek gerekiyor. Anektodların ve hatıraların ötesinde, hiçbir zaman unutmamalıyız ki, cezaevi tüm dünyada milyonlarca insanın gece gündüz kapatıldığı, bir sürü güçlendirilmiş bölmelerden oluşuyor. Son bahsettiğim devletin rehineleri, günde 24 saat iğrenç alçakların merhametinde yaşıyorlar.

Trento'daki kadın koğuşu kapatılmıştı ve yukarıda da bahsettiğim gibi Vicenza'ya sevk edildim. Kadınlar bölümü birbirine bakan iki sıra hücreden oluşuyordu. Sabah ağır demir kapılar açılıyor, ardındaki demir parmaklıklı geçiş, kilitli kalıyordu. Ve bu, günün geri kalanı için "cezaevi koşulu"ydu. Benzi atmış zayıf kızlar tüm günü yatakta geçiriyorlardı, çünkü dışarıda egzersiz alanı olmasına rağmen, dondurucu bir soğuk vardı (Vicenza dağlardaki bir şehir). Egzersiz süresi parlamento kararnamesiyle resmileşmişti, ama hiçbir yerde bir "asgari süre"nin olduğuna dair bir şey yazılı değildi. Yapacak hiçbir şey olmadan betonla güçlendirilmiş müthiş soğuk ve dondurucu bir yerde zorunlu bir iki saat çoğu insan için çok fazlaydı, ve gardiyanlar sayısını bilmediğim giriş kapısını açıp-kapama görevini bırakmaktan ötürü çok mutluydular.

Böylece, çarpışma başladı, başlangıçta "iyi" bir şekilde, sağlık görevlilerine durumu açıklayarak, yönetime kolektif talepleri yazarak, vs... boşu boşuna. Diğer tutuklularla konuşmak dahi çok zordu, dışardaki avludan bağımsız olarak, seninle birlikte hapsedilebilecek ya da "ziyaret edebileceğin" , diğer tutuklunun ismini vererek kayıt olunması önceden zorunlu, her gün sadece birkaç saatlik "sosyalleşme" vardı. Yine de, hepimiz ertesi gün avluya çıkacağımız, protesto olarak, iki saat bittiğinde geri dönmeyi reddeceğimizde anlaşmayı başardık. Bu, cezaevi koşullarında, ayaklanmayla eş değer bir şey. Gün geldi çattı. Altkattaki erkekler bölümünden gardiyanların varlığı, herkesin planlarının bozulduğunun doğrulamasıydı. Kısa süre sonra, (bu Yeni Yıl Eyleminin hemen sonrasındaki süreçteydi) hücre komşum "C." ve ben ortadan kaybedildik: ben Milan-Opera'daki "politik koğuşa", "C." sapa bir kasaba hapishanesine. Bu uzun açıklamanın sebebi, düzen ve itaat için basit bir "hakkı" elde etme girişiminin bile nasıl tehlikeli bir tehdit olarak değerlendirildiğini göstermeye çalışmam.

Gerçek şu ki, konuştuğumuz şartları görmek gerekiyor. Cezaevi'ne: -vay be, bir sürü hapsedilmiş insan var, burası ayaklanma için çok bereketli bir yer, hadi gidelim-, diyerek girmiyorsun. Öncelikle, çoğu insanın bir sürü sorunu var ve basitçe kendini nasıl tanımladığınla ilgili değiller, onlarla ve çevredekilerle iliş-

ki kurma yolumun ötesinde, kişisel olarak ben de öyle yapmayı denemedim, -bazı cezaevlerinde bizi bilen "politik tutsaklar" olmasına rağmen. Bu farklı. Olayların normal akışında, bence cezaevinde olduğunda işinin, tutsak olduğunla yüzleşmen, ve "farklı" koşullar altında yaşamaya devam etmek, ve sıklıkla oldukça iç karartıcı bir gerçeklik bulutunu kaldırmayı denemeye çabalaman olduğunu düşünüyorum.

İçerdeki kadınların çoğu açıkça bizden daha kötü bir koşuldaydı. Birçoğunun çocuğu var, bazen binlerce mil uzakta, ve her zaman onlarla ilgili endişeleniyorlar. Biz ayrıcalıklıyız çünkü yoldaşlarımız, dayanışma, çoğunlukla kendileri yoldaşlar olan harika avukatlarımız var. Bununla birlikte birinin kişisel tercihleriyle ve biz "ayaktakımının" bölündüğümüz tüm gettolardan dolayı: çingeneler, uyuşturucu bağımlıları, "katiller", bir zamanların "tarihi liderleri", orospular, "esrar müptelaları" vs... karşılaşamayacağı, bir sürü farklı çılgın insanla rastlaşmak muhteşem bir deneyimdi. Ve bazı yoğun ve şamatalı zamanlar yaşadım. Beni yanlış anlama, cezaevi "hayatımın en güzel günleri" değildi. Kendi istemleri dışında nev-i şahsına münhasır bir miktar insanın birarada yaşamaya zorlanması, tutsakları ortak payda temelinde bir araya getiriyor ve kendi duyarlı, kişisel özellikleriyle sadece bir an için kendileri olması, tüm duvarları aşan, özgürlüğün gerçek bir anına dönüşen ve cezaevinin satatükosuna tehdit oluşturan tuhaf bir kimya oluşturuyor.

Tabi ki cezaevlerinin duvarlarını gerçekten yerle bir etmek daha iyi olabilirdi... Bu kadınların bir çoğu hala tutsak. Birçoğu daha onlara katıldı. Dayanışmayla ilgili sormuştun, ve diğer tutsaklardan deneyimlediğim unutulamaz dayanışma anlarınıı anmadan bu hayallerden ayrılamam. Söylediğim gibi, resmi olarak sansürlenmemiş bir sürü mektup aldım ve bunların arasında Canenero'nun tüm sayıları ve 80'lerde yayınlanmış İtalyan anarşist dergi ProvocAzione'un önemli miktardaki eski sayıları da vardı. Opera'da, rutin bir arama sırasında "yangın riski", "yasadışı edinilmiş" ve diğerleri gibi birkaç uyduruk iddayla sonradan hücreden alındılar. Ciddi olan şey, içeriklerinin karşısında olanlar tarafından değerinin anlaşılmamış olmasıydı.Öfkeliydim ve dergilerimi geri istedim.

Cezaevinde bulunmuş birisi "talep ve yanıt" gibi şeylerin olmayacağını bilir, bir çift çorap almak gibi en önemsiz istekler bile haftalar süren bir süreçte gitmek zorundadır. Beklemeye istekli değildim, havalandırmadan içeriye girmeyi reddererek bir protestoyla hikayeyi kısa kestim ve bir sonraki egzersizde kilitli bırakıldım. Bunun hemen sonucu Erkek cezaevindeki bir Mareschiallo(mareşal, cezaevi yöneticisi) ile resmi bir görüşme yaptım; sonuçta dergilerimi geri aldım, ve kadınlar bölümünden sorumlu çok nefret edilen üstgardiyan birkaç hafta ortadan kayboldu, bu herkese biraz huzur verdi.

İkinci sonucu, Pazartesi sabahı gardiyanların, polislerin, psikologların vs. olduğu cezaevi yönetminin başkanlık ettiği bir çeşit "iç mahkeme"ye refaket edilmemdi. Karar: emre itaatsizlikten suçlu.

Cezalandırma: Hücre hapsinde iki hafta. Birçoğu neredeyse 20 yıldır "içerde" olan koğuştaki herkesi şok etti. Opera'daki olağanüstü cezalar 2-3 gündü. Ceza'yı çekebilmek için uygun olduğumu imzalayan doktor kontrolünden sonra (doktor her zaman son sözün sahibidir, ölüm sırasında bile), bir günde 22 saat hapsedilmek için tecrit bölümüne götürüldüm, ve sadece temel eşyalarım vardı: anarşist gazetelerim, (onları almayı unutmadım) birkaç kitap, bir sözlük ve küçük bir radyo. Gardiyanlar metal kapınının diğer tarafında oturup gizli delikten beni gözetlemekle ve bir saat sabah, bir saat te öğleden sonra küçük ve pespaye avluda egzersiz için izin vermekle görevlendirilmişti. Benimle konuşmuş kim olursa olsun aynı yaptırımlara maruz kalabilirdi. Gecenin çoğunu sivrisineklerle savaşarak geçirdikten sonra (Ağustos'un ortası ve 40 derece sıcaklık vardı) pencerenin hemen dışındaki, yüksek sesli sayı saymayla uyandım. Dışarıda görebildiğim, bahçede çalışmış kızların, aşağıda bitkiler boyunca sıra halinde dans ettikleriydi, ve bu tüm hikayeyi anlatıyordu.

Ne gürültü ama! Sonrasında "hava" için dışarı çıktığımda, bölümdeki tüm kadınlar pencerelerinde en yüksek sesleriyle aşk ve savaş şarkıları söylüyordu. Böyle bir şaşkınlık vardı ve bu yüzden gardiyanlar günde iki sefer egzersiz için bu pis avludan spor alanına almak zorunda kaldılar.

Bunun dışında... tüm süreç boyunca sürekli bir taze yemek, sıcak kahve ve diğer şeyleri aldığım gibi, tüm cezaevi yiyeceklerinin tuvaleti boyladığını söylemek yeterli, hücrenin dışındaki üniformalı ajanlar ya da duvarları koruyan silahları gardiyanlarda görülmemiş bir kurnazlık ve yaratıcılıkta olan, zorla hapsedilmiş olanların yetenekliliğine teşekkürler. İki hafta sona erdiğinde, koğuşta büyük bir parti vardı!

4 – Cezaevi'nden çıktıktan sonra, toplumun içine geri "çıktığında" nasıl hissettin?

Toplum? O da ne? Doğduğum günden beri toplumu demir bir mengene gibi deneyimlediğimi düşünüyorum. Anaokulundayken beni ilk iki hafta sınıfa kilitlemek zorunda kalmışlardı. Belki de toplumun en "içinde" olduğum hücre, cezaevinde olduğumdaydı. Söylediğim gibi kendini "savaş tutsağı" olarak tanımlamadıkça, ve geri kalan zamanını özel bir durumda yalnız geçirmedikçe- , ondan kaçamazsın. Cezaevi dışarıdaki dünyanın küçük bir evreni, tıkıldığının bir tür karikatürü, saklanacak hiçbir yer yok, diğer tutsakların yararına ve kendi zamanınla birşeyler yapabilmek için böylece istesende istemesende biraz sosyalleşmiş oluyorsun.

Dışarıdaki toplum gibi, cezaevi yapısı kutuplaştırıcı: ayrım yapıcı, isyancıları, ve diğer belirli tutsakları kendi hapsedilmeleriyle bütünleşmesi ve katılmasına yönelik hareket etmesini engelleyici. Benim parmaklıklar içine geldiğim zamanlarda, bu katılımcı baskı ve beni iğrençlikle doldurmak istedikleri gerçeklik türü, benim için en kötüsüydü. Sabah kilidi açmak için geldiğinde, gardiyanın gözüne tükürmek ve yüzünden gülümsemesini silmesini söylemek istiyorsun, ama sonunda yine de "günaydın" bile diyebiliyorsun.

Geçenlerde, italyan bir yoldaş geçen yıl cezaevindeyken gardiyanları "stronzo" ya da "pezzo di merda" yani her ikisinde de "bok" olarak çağıran birkaç eski Kızıl Tugaylar militanının olduğunu, ve diğer hükümlülerin nasıl bu yaptıklarından ötürü onlara imrendiğini anlattı. Onlar bunu denediklerinde, sonucunda kırılmış kara ve mavi birkaç kaburgayla sonuçlanabiliyor. Genel olarak, tüm düzene nefretini tutmayı kendine öğretmen gerekiyor.

Dışarı çıktığımda, bir süre ev hapsinde tutuldum, sonrasında İtalya'da soygunla bağlantılı olarak bir araba hırsızlığından bekleyen kısa bir hükmüm olmasına rağmen Londra'ya geldim. Buradaki getto varoluşumda çok fazla öne çıkmayarak atlattım. Söylemeliyim ki, onurla değil, çükü bu gibi bir varoluş ta, diğerleri gibi tamamiyle bir uzlaşma. Burada sana ve çevrendeki herkese tahakküm eden şeylere saldırı bağlamında gerilim yok, gerçek bir mücadele yok. Çılgın bir aktivist olabilirsin ya da durum değerlendirmesi yaparak biraz zaman geçirebilirsin, her zaman yakınlıklar ve deneyimlemek istediğin gibi mücadele için çıkışlar arama boyutunda yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışarak kendi tasarımsallığında devam ederek kendini "sosyalleştirebilirsin". Böylece, bu açık cezaevinde bir uyumsuzsun da, rolünü

oynayan, ve “sosyal kuralları” önemseyen bir yabancı.

5 – İtalya, hem güncel olarak hem de daha uzak vakitlerdeki isyanlarda uzun bir tarihe sahip, katıldığın sosyal mücadeleler hakkında biraz konuşabilirmisin?

İtalya'da, 70'ler ve 80'lerde, devlete karşı ilan edilmiş savaşta gizli örgütlerin bir yaygınlaşması olmasına rağmen, yaygın bir isyancı harekette vardı, ve bu kesinlikle heyecan vericiydi, etraftaki soluduğunuz havadaydı. Kitlesel işgalin, ünversite işgallerin, biletlerin ödenmemesinin, otobüs yolculukların, yemeklerin, vs. Bologna gibi yüzlerce gencin ödemeyi reddettiği bir çok örnekleri vardı. Silahlı örgütlerin tüm o retorikleri olmadan birçok küçük saldırı eylemi, bireyler ya da çok küçük gruplardaki insanlar tarafından yapılıyordu, ve anarşist hareketin bu yönelime doğru itmekte olan bölümünde derinlikli etkiler bırakıyordu. Bu resmi olmayan harekette her zaman için güçlü bir tasarımsallık ve özgürlük için mücadelenin diğer yoldaşlarla birlikte bir bileşeni olma eğilimi vardı.

Bu, bazı anarşistlerin mücadelenin “isyancı metodu” olarak isimlendirdiği şeye doğru evrildi. Daha sonrasındaki yorumlama diğer anarşistlerle birlikte, belirli bir örgütsel kuramların üzerinde olan belirlenmiş bir hedefe karşı kitlesel katılımına yol açtı. Bu mücadele bir süreliğine devamlı bir sorumluluk gerektiriyor. Mesele, küçük bir grup anarşistin iktidarın belirli bir ifadesine saldırmaya karar vermesi değil, fakat -nüklei, kümeler, ya da kendileri nasıl adlandırmak isterseöz-örgütlü çok sayıdaki insanın büyük sayılarda örgütlenmesine yol açması ve hep beraber hedefe saldırma girişimi. Bu biçimde örgütlenmenin ana fikri, hiyerarşik olamaması, fakat genişleyebilmesi ve yatay olarak çoğalabilmesi, ve bir kere hedef gözönünde olduğunda, ilgili tüm bireylerin iktidarla ilişkilerinde niteliksel bir deneyim yaşamaları (temsiliyetin yokluğu, bireylerin birebir karar vermesi, yaratıcılık ve diğerleri), ve mücadelede amaçlananın ötesine bile geçebilir.

Sonucu herkesin arzuladığı ve çok sıkı çalıştığı gibi olmamış olsa bile, böyle bir deneyimi yaşamış olduğumdan dolayı şanslıyım. Ama bu sorun değil. Tarih: 1980'lerdi, mekan: benim o zamanlar yaşadığım Sicilya Adası'ndaki Comiso'ydu. Amerikanlar oradaki askeri üsse Cruise füzeleri (Ç.n: Kruz/Seyir füzeleri, klasik patlayıcı ya da nükleer bombalar bulunan füzelere yerleştirilebilen savaş başlıklarını -yüzlerce kilometre- uzun mesafelere taşıyabilen füzeler) yerleştirmeye karar vermişlerdi, ve bu konuda geniş çaplı yerel muhalefet vardı.

Nükleer karşıtı protestocular, komünist parti, sosyalist parti, yeşiller ve diğerleri kitlesel gösterilerle ya da üssün dışında pasifist nöbetlerle protesto etti. Yerel anarşistler kendilerini bu sirkten ayırmaya karar verdiler ve kitlesel ayaklanma mantıklı uzun süreli bir mücadeleye başladılar. Anarşist mücadelenin özü nedenlerdedir, sonuçlarda değil. Nedenleri analiz eden bildiriler kaleme aldık, sadece askeri değil aynı zamanda sosyal ve ekonomik te, bu ölüm projesine tek ciddi cevabın neden onu işgal etmenin ve yok etmenin olduğu gibi, ve İngiltere'den Class War(Sınıf Savaşı)'ndan bazı yoldaşların bize İngiltere'de verdiği stencilları(stensıl) kullanarak elle çalışan eski bir “Roneo” kopyalacıyla binlerce baskı yaptık. Hiç kimsenin ne yapılacağına dair konuşulacak bir parası yoktu ve herşey doğaçlamaydı, -tüm süreçte olduğu gibi. Bir ses sistemi kurduk ve -genellikle Alfredo'nun konuştuğu- komşu köylerin meydanlarında, her yerde çoğunluğun erkekler olduğu bir çok insanın katıldığı çok güçlü samimi açık hava konuşmaları yaptık. Aynı zamanda kadınlara özel olarak hazırlanmış bildiriler hazırladık ve yaşadıkları yerlere giderek onlara da dağıttık ve bazılarıyla doğaçlama “capanello” yaptık (küçük gruplarla doğaçlama ayaküstü konuşmalar yaptık). Anic Petrol Rafinerisi'ndeki işçilere, (-Politik polisler- Digos bizi cezaevine attığında serbest bırakılana kadar çalışmayı reddedenler), ve okullardaki öğrencilere özel bildiriler hazırladık ve bütün okulların önünde dağıttık. Sonuç olarak öğrencilerden bazıları bir günlük okula gitmeyi reddettiler ve “piazza”da(İtalya'da şehirler ve kasabalardaki merkezi yerler) toplanıp kendiliğinden bir gösteri düzenlediler. Yerel düzlemde iktidarın gerçekte nasıl çalıştığını burada görmeye başladım: Komünist Parti'nin lideri kapımızı çaldı, ve “birlikte çalışmayı” önerdi. Söylemek gereksiz, başımızdan savdık.

Birçoğumuzun 60 mil (ç.n: yaklaşık 100km) uzakta yaşamasından dolayı, şimdiye kadar bazı insanlar bize küçük eski bir evi ödünç vermişti. Buluşmalar ve bildiriler, posterler ve diğerleri farklı bölgelerden ve farklı toplumsal kesimlerden bazı insanlara örnek olmuştu -öğrenciler, kamyon şoförleri, tarım işçileri, ve diğerleri..., üssün yok edilmesi gerektiğinde anlaşarak, onlarda daha iyi bir kelime ihtiyacından dolayı “kümeler” ismini verdikleri, kendi minimal “taban organizasyonlarını“ kurdular. Genellikle iki ya da üç kişiden oluşan ama mücadele güçlendiğinde genişleme ve çoğalma potansiyeline sahip olan bu kümeler, bir referans ve koordinasyon noktası olacak bir mekana ihtiyaç duymaya başladı, örneğin buluşmalar için, bildirilerin yazılması ve basılması için vs... Comiso'da bu amaçla küçük bir mekan kiralandı, ve Comiso'daki Kruz Füzesi'ne karşı özyönetimli kümelere atıfta bulunarak “Coordinamento” dendi. Ve bu insanlar -iş arkadaşlarıyla, komşularıyla, aileleriyle, çiftlikteki hayvanlarıyla, traktörleriyle, greyderleriyle vs... gerçekten üssü yok edecek güce sahipti. Hayal buydu.
Fakat, açık ve basit baskıdan ayrı olarak, bir gece mermilerden birinin Alfredo'nun pantolon paçasına geldiği bize silahlarıyla ateş açan iki maskeli kişinin, yerel “mafya”nında olduğu engellerin bir bileşimi de vardı.

Sonrasında Komünist Parti vardı, ve her zamanki gibi yangın söndürücü rollerindeydiler -ve, sonunda, ama sadece değil, anarşist hareketin kendisi ve bizim kendi sınırlarımız vardı. Şimdi mücadelenin tüm ayrıntılarına girmek mümkün değil, ama geriye dönüp bakıldığında,Bu girişimin, herkese yönelik güçlü bir deneysel ve teorik bakış açısı yaratan, çok gerçek bir deneyim olarak bazı notların alınması gerektiğini düşünüyorum.

6 – Senin ilgilendiğin “Fil Yayınları - Elephant Editions”, Alfredo Maria Bonanno'nun ve diğer “isyankar” anarşistlerin çevirileriyle iyi biliniyor, kişi kültü eklemek ya da yaratmak istemiyoruz ama, bizleri baskı altına alan koşulları ortadan kaldırmak için Alfredo'nun, ve diğer yayınlandığın yazarların fikirlerinin neden önemli olduğunu açıklayabilirmisin?

Öncelikle, fikirler üzerine konuşuyoruz, ve bu günlerde oldukça nadide ticari mallara dönüşmüş durumdalar. Yıkıcı saldırıları olan, bizi düşüncenin ve tahammülün bataklığından çıkartan, tahakküm eden gerçeklikte eyleme geçmek ve onu dönüştürmek için gerekli olan açıklığa ulaşmaya yardımcı olan, çatışan ve teşvik eden bir biçimdeki diğer fikirlere dair. Söylemeliyim ki, çevirdiğim ve daha sonrasında da yayınladığım bütün metinlere, yalnızca kendi bencilce araştırmaya başlama ve bazı fikirlerimi netleştirme yönelimimden başka hiçbir şekilde yaklaşmadım. Sonuç olarak (uzun bir mücadeleden sonra) metinler İngilizce'de elle tutulur birşeye dönüşünce, başkalarının da okumasını istedim.

(Bazı) İnsanlar bu gibi metinleri okuduğunda bir çarpışmacıya dönüşüyor, belli bir seviyedeki netlikle yazılmış kelimeleri görmekle başlamaktan türetilmiş, kendi keşiflerinin bir aşaması oluyor. Kendi içimizde yakıcı bir şekilde hissetiğimiz gerilimler daha açık oluyor, ve eyleme geçmek için toparlanmayı ve özümsemeyi kolaylaştırıyor. Böylece, metin kendi hayatında uğraşmaya devam ediyor, mücadelenin içeriğinde kendi seyahatine devam ediyor, yoldaşlara kendi fikirlerinin ve düşlerinin farkına vararak ve değer vererek, hayatta ve mücadelede güçlü bir noktaya taşımada yardımcı oluyor. Metin, daha sonrasında sosyal ve ideal alanlardaki iniş çıkışlı seyahatinde, bireysel yoldaşlar arasındaki resmi olmayan(informel) ilişkilerin yaratılmasında bir etkene dönüşerek, hem öznel bir karşılaşmaya hem de fiziksel bir “şeye” dönüşüyor. Bununla birlikte, hepimizin analizlere ihtiyacı var -örneğin ekonominin, iktidarın ve mücadelenin çehresini değiştiren yeni teknolojilerin, yeni düşmanların ve sahte dostların, ve, haydi yüzleşelim, bir çoğumuz bilgilenmeye geldiğinde tembel ya da eksik bir yönelimdeyiz. Fikirler, analizler ve tasarımsallığımız olmadan hiçbirşeyiz, kurallara uygun yapılar ve onların örgütsel takıntılarının sıcak havasında, yalnızca gökyüzündeki kale inşaalarının soyutlamasıyız. İtalyan dilinin yapısı, ve özel olarak bu metinlerin yapısı, “korsanların ve tüccarların” dili İngilizce'den apaçık farklı; tam olarak anlaşılır hale getirmek ve baştan sona tartışmayı takip etmek benim için her zaman uzun sürüyor. Özellikle bu yoldaşlar gibi, Alfredo ve diğer çevirdiklerim benim mücadeledeki yoldaşlarım, bu fikirlerin deneyimini pratikte birlikte yaşadık, ve geçmiş birkaç on yıldaki hareketin gelişiminden ortaya çıktılar. Bu belirli hususi fikirlerin, ya da teorilerin, bugün mücadeleye önemli bir katkısı olduğuna inanıyorum, çünkü hiçbir sabit örgütlenmeye ya da resmi yapıya sevketmeyen ve tüm biçimlerdeki baskıya doğrudan saldırmayı arzulayan hareketin parçasından ortaya çıktılar.

Bununla birlikte, saldırı ve saldırının teorisi – anarşistler için aynı olan şey- informel hareketin olmazsa olmaz bir parçası, ve olmadığında yalnızca ismen varolabilirdi. Yani, bu yazıların sendikalizm ya da federasyon benzeri, sayılara güvenen sabit anarşist örgütlenmelerin de bir eleştirisi-saldırı açısından sınırlayıcı çağdışı olduğu gibi- güçlü bir eleştirel öğesi de var. Aynı zamanda, illegal örgütlenmenin ve 70'lerde oldukça yaygın olan, -özellikle İtalya'da, "Devlet'in kalbine saldırının" eleştirisi var.
Bu örgütlenmelerin çoğunluğu Marksist-Leninist bir anayapıdaydı, fakat bazı anarşistler, her sabit gizli projenin düştüğü çelişkilere düşerek sona eren, "anarşist" bir versiyonunu yaratarak imkansızı yapmayı denedi. Ve o zamanlarda bir çok anarşistin "mücadelenin gerçekliğinde" olabilmek için, bu tür bir organizasyon kurmaya yönelik dikkate değer bir baskı hissettiğine inanıyorum.

Küçük grupların oluşumuna değer verilmesi üzerine konuştuğumuz teoriler, ideolojik önyargılarla yüklenmiş değiller, hepimizin özgürlüğü bağlamında, herhangi bir feda eğilimi olmadan kendisinin şimdiki özgürlük ve keyfi için gerçeklikte eyleme geçmesinin teorileri.

Bu yazılardaki diğer tartıştığımız olmazsa olmaz bileşen ise, geçen 30-40 yıl içinde olan, ve tüm dünyadaki sömürme fonksiyonlarını ve ona karşı mücadeleyi baştan sona etkilemiş olan derinlikli değişimlerin analizi.

"Yeni teknolojiler" bugün bir çok genç yoldaşın normallik olarak deneyimlediği şeyler, ve güncel olarak dünyanın akış yolunu değiştirdi. Yemeğin de olduğu tüm üretim yapısı, petrolün çıkartılması vs. bazı ülkelerde genelleşmiş ayaklanmalar noktasına bile ulaşmış olan isyanlarla karşılaşan kitlesel bir yeniden yapılandırma projesini takiben, Avrupa'dan Asya'ya ve Doğu'ya taşındı. Bu, sistemin eğitimsel gerekliliklerinde büsbütün bir değişimle ve bizi hiçbir yere götürmeyen bilginin sonsuz zincirlerinin tarafında kapsamlı bir kültürel düzleştirmeyle devam etti.

Aynı zamanda şu da söylenmeli ki, bir kere belirli metinler İngilizce'de -maalesef yeni dünya düzeninin dilinde- varoldukça, metinlerde ilgi çekici birşeyler görmüş olan Dünya'nın farklı bölgelerindeki anarşistler tarafından kendi dillerine çevrildiler, ve bu tüm çabalarımın içinde bana en çok zevk veren şeylerden birisiydi. Sizin dikkat çektiğiniz gibi "kişilik kültü" anlayışına dair de birkaç şey söylemeliyim. Bu anlayışın genel olarak anarşistler için tuhaf olduğunu düşünüyorum. Anarşistler diğer yoldaşlar tarafından ne söylediklerine ve ne yaptıklarına göre, ve bu iki unsur arasındaki uyumla yargılanırlar, kendi kişisel, gerçek ya da türetilmiş şiddetli eleştirileri ile, ve Bolşevik devir teslimin ardından Rusya'da ortaya çıkan karizmatik liderlerin yaslandığı örgütlerin pratiğe geçirdikleri gibi niteliklerle değil. Hatta gerekirse, mümkün olan başka yolla. Kişisel saldırılar, hareketin bazı bölümlerinin bu yöntemler tarafından kendi statükolarının tehdit altında bulduğunu düşündüğü zamanlarda, bazı yoldaşlar tarafından güncel eleştirinin yerini alıyor. Bu, fikirlerin kendilerine saldırmaktan ve daha etkili olabilecek olan başka fikirlerle karşı koymaktan daha kolay, kim bilir. Ama söylediğim gibi, varoluşlarının yegane unsuru liderlik fikrinin reddi ve aynı zamanda bireyin, cem-i cümle bireyin eşitlik boyutunda güçlendirilmesi olan anarşistlerin hakiki bir karakteristiği değil.

Ç.n: Çevirenin Notu
Kaynak: 325.nostate.net, 325 issue#8 /

UYGAR İNSAN

Uygar İnsan; önce kendisini sonra başkasını düşünen, çıkarı için başkalarına hayvanlara ve doğaya zarar veren yeryüzündeki tek canlı türü olmuş, kendi sonunu kendisi hazırlayan geçmişini bilmeyen geleceğini düşünemeyen, toplumsal bir varlık haline gelmiştir,

Uygar İnsanlar; yaşadıkları yüzyılın sorunlarını çoğu zaman kendilerinde yaşayan, nasıl yaşadıklarını sorgulamamayı ibadet olarak değerlendiren, bana dokunmayan kötülük bin yaşasın felsefesiyle kendilerine kötülük ettiklerinin farkında olamayan bireylerdir. Sürekli olarak yaşamını şenlendirme arayışında olan insan, yaşadıklarından kendisini hiçbir zaman sorumlu tutmayarak etrafında dönen olaylardan fayda sağlayarak tatmin olma arayışını gidermeye çalışmaktadır.

İnsanoğlu, kendi benliğini sorgulayamayan yaşadığı toplumu ilgilendiren sorunlar üzerinde düşünemeyen kendisini topluma bilerek veya bilmeyerek yabancılaştıran ve bunu isteyen uygar dünyanın tarihsel sürecinin bir parçası olmuştur. Uygar dünyada insanlık halleri, varoluşunu hiçbir zaman sorgulayamayan fakat başkalarının yaşamlarına ve yaşadığı düzene karşı serzenişte bulunan eleştireler sunan ancak eyleme geçemeyen bir durumdadır.

Sorumluluk almaktan çekinen yaşadığı gerçeklerden sürekli olarak kaçan sürekli bireysel çıkarlarını ön planda tutan iyi olandan kendisini sorumlu tutarken kötü olduğunu bildiği şeyden kendisini hiçbir zaman sorumlu tutmamayı hak bilmektedir kendisine. Uygarlık da sürekli yıpranan yozlaşan bir yandan da kendisine savunmalar çıkartan ''çağına yenilmiş şükreden çocuklar ''haline gelmiştir insanoğlu fakat farkında değildir çünkü uygar dünya efendilerinin asıl istediği de böyle bir toplumdur. Elini taşın altına sokmaktan korkan, kendi benliğini yitirmiş, doymak bilmeyen ruha ve bedene yansıyan tüketim kültürü insanlık tarihinin kötü sonunu hazır hale getirmektedir. Uygar dünyanın efendileri, yarattıkları tüketim toplumundan beslenip, insanların farkında olamadıkları ilüzyon dünyalar yaratırlar.

Önce kendi benliğine, sonra canlılara ve yeryüzüne karşı yabancılaşan Uygar insan, kendisini yöneten efendileri tarafından ruhsal ve bedensel olarak tüketim topluluğu görülerek yaşama finanse edilir. Üzerine bir çığ düşmüştür insanoğlunun fakat bu çığdan kendisini bir kar tanesi kadar sorumlu tutmayarak çığın altında kalmayı sürdürmektedir insanoğlu. Çığdan kurtulmayı düşündüğünde de karamsar rolünü oynamayı ve kendisini kurtaracak insanlar beklemeyi kabul edecek kadar tembel ve boş verme halindedir insanoğlu.

Oysa insanları birbirine yabancılaştıran, ayıran çağın fark edemediğimiz tiranlık düzenidir bu çığı yaratan. Kendisini kurtaracak olan insanın kurtuluşu ancak yaşadığı ilüzyonun farkına varmasıyla özünü aramasıyla altında kaldığı çığı sorgulamasıyla başlayacaktır.

Savaş

Rengeqijik

Qijik wisa reştir bû
Ji siya heyvê
Stêrk zeft kirin.
Ew çend gelekî reştir bû
Ji reşikekî
Her wekî bîbika çavê reşikekî.
Bi ser de jî, her wekî royê,
Reştir
Ji her koraniyê.

Ted Hughes
Ji Îngilîzî: Kawa Nemir

QIJIK REŞ
Radikal Politika Dergisi

Qijika Reş Kafilesi'nden, özgürlük ülkesine kanat açmış tüm yoldaşlara tekrar merhaba…

Qijika Reş Kafilesi, özgür diyarlara duyduğu özlem ve kararlılıkla kara kanatlarını daha da geniş açarak yoldaşlarıyla biran önce buluşmak telaşıyla soluksuz uçuşuna kaldığı yerden devam ediyor. Derginin ilk sayısının yarattığı yankılar ve oluşturduğu beklentiler kafilemizin yükünü arttıran aynı zamanda umudumuzu da tazeleyen bir esinti yarattı. Anadolu ve Mezopotamya'da yaşayan tanışmadığımız veya tanışamadığımız insanlara gönül bağı ve gönül ağıyla ulaşmamız, dergiyi dostane duygularla sahiplenmeleri direncimizi arttıran, yola devam etme sebeplerimizi çoğaltan faktörler oldu. Bunun yanında otoriter siyasetlerin varlığı kendinden menkul, burnundan kıl aldırmayan kimi şahsiyetlerinin ve güvercinler sürüsünün dergimiz hakkındaki hazımsız tutumları bizi şaşırtmadı; çünkü biz tepeden tırnağa, Qijik ve Reş'iz. Kara oluşumuzu, petrolün renginden değil, Ortadoğu'nun yeryüzüne inmiş tanrıları tarafından dilleri kesilen yüzlerce Yezidi bilgesinin okuduğu Mîshefa Reşt'ten ve Barselona sokaklarında dalgalanan siyahî bayraklardan alıyoruz. Qijika Reş Nuh tarafından suların çekilip çekilmediğini öğrenmesi için gemiden yeryüzüne gönderildiğinde bir daha geri dönmedi; bu, onun vatansızlık özlemidir. Qijika Reş, Sümer'lerde akşam öttüğünde kötüye, sabah öttüğünde iyiye işaret ederdi; bu, onun pervasızlığıdır.

Qijika Reş Apollon tarafından bembeyaz kanatlı uysal bir kuş iken simsiyah bir kuşa dönüştürülür; bu, onun sistem ve iktidar karşıtlığıdır. Kürt kadınları yüz yıllardır kötüyü imlemek istediklerinde 'weyla lîmîn Qijike' derler; bu, Mezopotamya'nın tiranlar tarafından çizilen yazgısıdır. 'Üç tane Qijika Reş'in birleşerek bir şahini Gever Ovası'nda kovaladığını gördüm' diyen bir yaşlının anlatımıdır; bu Qijika Reş'in komünal ve devrimci kaynağıdır. Her şeye rağmen bu topraklarda, radikal bir politikanın kapsayıcı gücünün bizi buluşturduğu yollar ve yoldaşlar, bu zor ve yalnız zamanlarda birlikte eylemek ve yaşamak hayalimizi besledi, güçlendirdi. Dergide, özellikle güncel siyasete ve gündelik yaşama çok fazla değmeyen metinlerin çokluğu, Kürt Siyasal Hareketi'nin bu topraklardaki toplumsal karşılığına radikal bir politik söylemle yaklaşan yazıların azlığı en çok eleştiri aldığımız ve önümüze ödev olarak koyduğumuz hususlar oldu. Ayrıca derginin ilk sayısı birazda ilk olması itibariyle kimi teknik özensizliklerin, yazım yanlışlarının, kaynak belirtme eksikliklerinin damgasını vurduğu bir sayı oldu maalesef. Özellikle Handan Çağlayan'ın "Analar, Yoldaşlar, Tanrıçalar - Kürt Hareketinde Kadınlar ve Kadın Kimliğinin Oluşumu" adlı kitabının bir bölümünü yayınladığımız yazıda kitabın kapağını yazının bitişiğine yerleştirmiş olsak bile, yazının kitaptan bir bölüm olduğunu ve kitabın içinde yer aldığı sayfaları belirtmemiş olmaktan ötürü sevgili Handan'dan çok özür diliyoruz. Bundan böyle buna benzer özensizliklere düşmemek adına özel bir çaba sarf edeceğimizin bilinmesini isteriz.

Qijika Reş Dergisi, hiçbir hegemonik politikanın karşıt kutbu olmayı düşünmediği gibi, karşıtlık politikasının beslediği zihinsel konfora da sığınmayacaktır. Qijika Reş Dergisi; karşıtlık söyleminin şer odağı değil, bir dışına çıkma, kendi otonomunu yaratma yürüyüşüdür. İktidarın ve kapitalizmin dışının olmadığının iddia edildiği bir zamanda, iktidarı ve kapitalizmi kuranın tamda dışı olduğu, dışın çeperlerinde keşfedilecek ve yaşanacak patikaların sonsuz ve tükenmez olduğuna inanıyoruz. Egemenlerin en zayıf yönü ve varlıklarının temel koşulu dışın onayına bağlı olmalarıdır. Anti-kapitalist ve iktidar dışı bir politikanın kendi yerelini yaratma kudreti mümkün olduğu sürece, her türlü politik ve ekonomik ilişki ağının dışına çıkmak, bu ilişki ağlarını yerinden etmek mümkündür. Ayrıca ne salt yerelden türetilen ve başka hiçbir yere genişletilemeyen ve taşınamayan kategoriler üretmek istiyoruz ne de tarih ve mekândan soyutlanmış kategorilerle yol almak istiyoruz. Bu topraklarda iktidarı ve kapitalizmi zayıflatan her politik öznelliği desteklediğimiz gibi, Halk, Sınıf ve Ulus gibi merkezi kimlik ve özneler üzerinden konuşan, "iktidar tuzağına yakalanmış" siyasal hareketlere de uzak mahallelerde ikamet etmekteyiz. Bu sayımızda yaşadığımız topraklarda güncel politik değeri olan, gündemi belirleyen özerklik, temsili politikalar, militarizm gibi konularda kendi sözümüzü söylemeye çalıştık. Tasarladığımız ancak yetişmeyen kimi yazı ve röportajlarımızı derginin üçüncü sayısına taşımaya çalışacağız. Daha kapsamlı ve dosya halinde bazı sayıların hazırlığı için şimdiden kolları sıvadık. Farklı isim ve temalar ekseninde gittikçe genişleyen ve zenginleşen bir dergi yaratmak arzumuzun gelecek sayılara rengini vereceğine inanıyoruz

Söz ırmaklarının coştuğu, aşk ve isyan duygusunun her sayfasına sindiği, 'umut ilkesi'nin yükseltildiği, hayret etme duygumuzu ateşleyen yeni bir sayıda buluşmak ve paylaşmak umuduyla…

İletişim: qijikares@gmail.com

Uygarlığı Yok Etmek?

Sanıyorum ki bütün anarşistler, her türlü tahakkümcü ve sömürgeci kuruma, yapıya ve sisteme bir son vermek konusunda anlaşacaklardır. Bu şeylerin reddedilişi, son tahlilde, anarşizmin temel anlamını oluşturur. Bir çok anarşist bu kurum, yapı ve sistemlerin arasında devletin, özel mülkiyetin, dinlerin, kanunların, ataerkil ailenin ve sınıf denetiminin olduğu konusunda da hemfikirdir.

Son yıllarda bazı anarşistler uygarlığın yıkılmasının gerekliliği üstüne daha geniş bir biçimde konuşmaya başladılar. Bu da tabii ki uygarlığı savunan bir reaksiyona yol açtı. Ne yazık ki bu münazaraların bir çoğu, gerçek tartışmalar yerine, isim takmalar, karşılıklı saptırmalar ve "anarşist" etiketinin sahiplenilmesi üzerinden ilerlediler. Bu tartışmaların yetersiz kalmalarının nedenlerinden bir tanesi de (en önemlisi olmasa da) iki taraftan da çok az kişinin "uygarlık" diyerek tam olarak neyi kast ettiklerini açıklamış olmalarıydı. Böylece uygarlık kelimesi bir taraf için iyi olan her şeyi temsil eden, diğer taraf için ise kötü olan her şeyi temsil eden, puslu bir terim olarak kaldı.

Uygarlığın net bir tanımını verebilmek için, uygarlığın nereden ortaya çıktığını belirlemek ve bugün uygar olarak adlandırılan toplumların medeni görülmeyen toplumlarla ne gibi farklarının olduğunu incelemek gerekmektedir. Böyle bir inceleme bize besiciliğin, tarımın, yerleşik yaşamın, sanatın, zanaatların, tekniğin gelişmişliğinin ve hatta metal dökmenin basit formlarının bile bir toplumu uygar olarak tanımlamaya yetmediğini gösterecektir (ancak bunların varlığı uygarlığın ortaya çıkması için gerekli maddesel temeli sağlamaktadır). Binlerce yıl önce medeniyetin beşiğinden yükselmiş olan ve uygar bütün toplumlarca paylaşılan ama uygarlaşmamış olduğu söylenilen toplumlarda eksik olan şey aslında tahakküm ve sömürüyü dayatan kurumların, yapıların ve sistemlerin bir ağıdır. Başka bir deyişle, uygar bir toplum devletten, mülkiyetten, dinlerden (veya modern toplumlarda, ideolojilerden), yasalardan, ataerkil aile yapısından, ticaret borsalarından, sınıf denetiminden - kısacası biz anarşistlerin karşı çıktığı her şeyden oluşmaktadır.

Diğer bir ifadeyle, bütün uygar toplumların sahip oldukları ortak nokta, içinde yaşayanların yaşamlarına sistematik bir biçimde el konulmasıdır. Evcilleştirmenin (ahlaki değerlendirmelerden sakınarak) eleştirisi bu durumu anlamak için güçlü bir araç oluşturmaktadır. Evcilleştirme, bir varlığın hayatına başka bir varlık tarafından el konulmasından ve el koyanın kendi amaçları doğrultusunda el koyduğu hayatı sömürmesinden başka nedir ki? Demek ki uygarlık, toplumun büyük çoğunluğunun, tahakküm ağlarını kullanan küçük bir azınlık tarafından, sistematik ve kurumsallaşmış bir biçimde evcilleştirilmesidir.

Bu nedenle yaşamlarımızı geri almamızı sağlayacak devrimci süreç, uygarlıktan ve evcilleşmeden kurtulduğumuz bir süreç olacaktır. Bu kendi içgüdülerimizin (eğer varsalar) pasif köleleri hâline gelmemiz, veya kendimizi doğanın sözümona birliğinde çözmemiz anlamlarına gelmemektedir. Bu kendi kararlarını verebilen, ve diğer insanlarla özgür etkileşimlerimizi etkileyen bu kararları uygulayabilen, kontrol edilemez bireyler hâline gelmemiz demektir.

Benim herhangi bir ideal dünya modelini reddettiğim (ve mükemmel görünen herhangi bir görüşe güvenmediğim -çünkü burada bireyin özneliğini yitirdiğinden şüphelenirim-) buradan kolaylıkla anlaşılabilmelidir. Anarşist ideallerle uyuşan devrimci mücadelenin özü, sömürülmüş, tahakküm altına alınmış ve mülksüzleştirilmiş bireylerin kendi yaşamlarını geri almaları olduğundan; bu mücadele süreci içerisinde insanlar kendi yaşamlarını nasıl yaratacaklarına, bu dünyada özgürlüklerini artırmak, yeni seçenekler yaratmak ve keyiflerine keyif katmak için nelerin uygun olduğuna, ve nelerin sadece keyif kaçıran ve özgürlüğün sınırlarını genişletmeyi engelleyen yükler olduğuna karar vereceklerdir. Böyle bir sürecin tek ve evrensel bir sosyal model yaratacağını düşünemiyorum. Bunun yerine zaman ve mekana göre esaslı bir biçimde değişen, her bireyin tekil ihtiyaçlarını, hayallerini ve isteklerini yansıtan sayısız deneyimler olacaktır.

Bu yüzden gerçekten de uygarlığı, bu tahakküm ağını yıkalım derim ancak bunu kendimizi kurban edeceğimiz bir sofuluk ahlakına dayanan veya doğayla sözümona yabancılaşmamış bir birlik içinde mistik bir çözülmeyi öngören bir model adına yapmamalıyız, bunun yerine kendi yaşamlarımızı yeniden elde etmek, biricik ve kontrol edilemez bireyler olarak bizlerin kolektif yeniden yaratımı uygarlığın -kendini dünyaya yaymış bu on bin yıllık tahakküm ağının- yıkımı olduğu için ve özgürlük adı verilen bilinmeze doğru korkutucu ve olağanüstü bu yolculuğun başlangıcı olduğu için yapmalıyız.

Willful Disobedience dergisinin 3. sayısında yayınlanmıştır.
Çeviri: CinnetModern Çeviri Grubu

Minimum Güvenlik ***(Stephanie McMillan'la)*** **Kürküm için fazla seksi...**

YERYÜZÜNE ÖZGÜRLÜK'ü indirebileceğiniz internet adresi:
http://www.internationala.org/index.php/kutuphane/dergi.html
İletişim adresi: audioslave@riseup.net